

Daar waren eens **ZEVEN WILGEN**

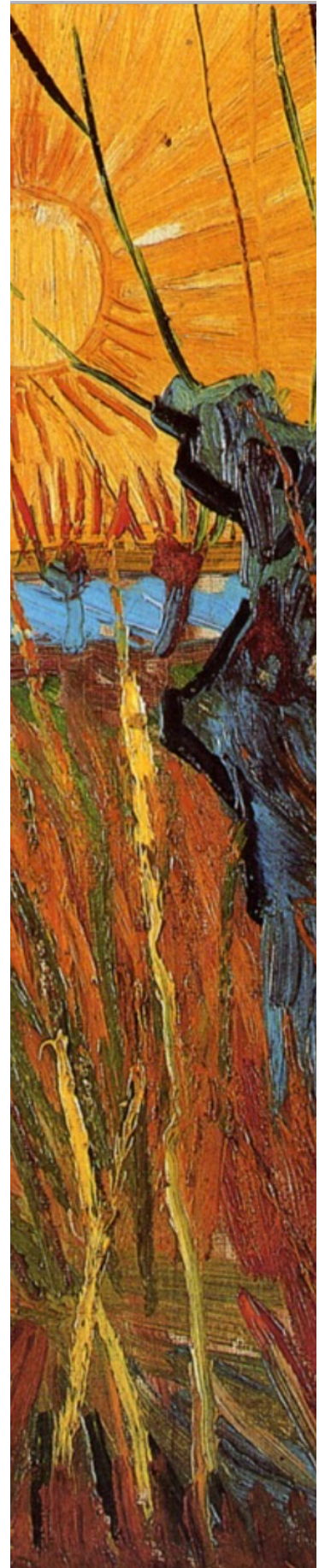

in ene boerenwei,
die droegen grote pruiken op
hun oude harde houten kop,
en stonden op een rij.
En hunne pruik met haren
die kwam nooit tot bedaren.
Ze knikten al maar: "ja en neen",
Wat dat wou zeggen wist er geen.

Toen kwamen er heel veel vogeltjes.
Die bouwden daar hun nest,
die woonden allen paar aan paar.
En leefden leutig met elkaar,
En vonden 't opperbest.
En ieder zong een liedje
van wiede-wiede-wiedje.
Maar al de wilgen riepen : och
wat schreeuwen daar die vogels toch!

Toen kwam de wilde wervelwind,
die ziet ze daar zo staan,
en draait zich driemaal om en zeit:
"wat 's dat nou voor parmantigheid!"
En waait zo op ze aan.
Eerst deden ze nog deftig,
maar 't werd hen gauw te heftig.
Toen riepen ze allen door elkaar:
o jeminee, wat is dat naar!

Toen kwam een grote regenbui.
Die keek heel boos en zei:
die pruiken vind ik veel te hoog,
dat's geen fatsoen, die zijn te droog,

daar moet wat water bij!
De wilgen snikten en steenden:
wat is dat nat! Ze weenden!
O riepen ze met een lang gezicht,
nee, dat vergeten wij niet licht!

Toen kwam een dikke bonte koe.
Die snoof zo 's en zei: wel
zo'n wilgenblaadje mag ik graag,
dat's juist goed voor een volle maag
en voor een zwak gestel!
'K mag zeker van uw pruiken
wel 'n kleinigheid gebruiken?
De wilgen zuchtten elkander toe:
wat zeg je nou van zo een koe!

Toen werd op 't laatst hun pruikebol
zo alleraakeligst lang,
dat iedereen van schrik wegliep.
De vogels riepen : piep piep piep!
En werden ook wat bang.
En ieder zei: wat vreselijk!
Dat's zeker ongeneeslijk!
De wilgen dachten: dat's juist fijn,
't bewijst dat wij van adel zijn!

Toen kwam de boerenkapper aan,
die had een grote schaar
en knipte met een grote hap,
zo maar op eenmaal: knip-knip-knap
door al dat wilgenhaar!
Ze schrokken zelf verbazend,
maar de andren lachten razend
en riepen allemaal brutaal:
wat bennen jullie nou weer kaal!

